

Rechercheur Emma Sköld zit al meer dan een uur op de vloer naast het bed van haar dochtertje, maar Ines komt maar niet tot rust. Emma legt haar hand op het voorhoofd van het meisje; dat is warm. Dan is het niet raar dat ze wakker is geworden, ook al is het na middernacht.

Emma kijkt om zich heen in de hoekkamer van haar tienjarige nichtje Sofia. Het grote raam dat uitkijkt op de tuin, lichttroze wanden, een hemelbed en kasten vol sprookjesachtige jurken en tulen rokjes, glinsterende lakschoenen en diademen met kroontjes.

Voor een tweejarige is het alsof ze een droom binnenstapt.

Emma vindt het prettig om dicht bij haar werk te wonen, maar toen Josefin vroeg of ze een halfjaar in Smedslätten wilden wonen had ze ja gezegd. Een week geleden was ze verhuisd. Ze hadden afgesproken dat alles kon blijven staan. Emma kan praktisch al haar spullen in één kast kwijt. Ze heeft nooit om kleren of prullaria gegeven, ze heeft niet meer nodig dan ze kan dragen. Een woonoppervlakte van tweehonderdzesentwintig vierkante meter voelt als overdaad, maar op regenachtige dagen is het fantastisch om zo'n groot huis te hebben om je in te bewegen.

Ines is nu eindelijk een poosje stil. Emma staat op en sluipt met ingehouden adem bij het bed vandaan, over de zachte vloerbedekking. Ze slaakt een zucht van opluchting als ze op de overloop komt zonder door een verdrietige gil te worden tegengehouden.

‘Slaapt ze nu al?’ vraagt Thomas met een scheve glimlach.

Ze knikt vermoeid bij wijze van antwoord.

‘Kom,’ gaat hij verder, en hij wil haar meenemen naar beneden. ‘Je kunt wel een opkikkertje gebruiken.’

Nee, ik wil alleen maar slapen.

Maar hij maakt zo'n resolute indruk dat ze het niet voor elkaar krijgt om tegen hem in te gaan.

'Een geluk dat de kaarsen zoveel branduren hebben,' zegt Thomas op verwachtingsvolle toon, en hij neemt haar mee naar de mooie woonkamer met origineel stucwerk uit de jaren twintig.

Ze ziet het grootste boeket rozen staan dat ze ooit heeft gezien en haar eerste gedachte is: niet nu. Midden in de nacht, op een doordeweekse dag? Op de salontafel staan een kandelaar, een exclusieve doos met bonbons en een fles champagne. Ze slikt als ze ziet dat hij de folie en het gedraaide ijzerdraad al heeft verwijderd. Als ze zich omdraait, is Thomas opeens van een meter vijftientig gekrompen naar circa één meter. Haar hart gaat sneller kloppen als het tot haar doordringt dat hij op zijn knieën zit. *Nee*. Het is alsof ze getroffen wordt door een onverwachte orkaan en niet weet waar ze beschutting moet zoeken. Ze is veel te moe voor levensbepalende beslissingen, maar hij is niet te stoppen.

'Lieve Emma,' begint Thomas voorzichtig, waarna hij van zijn stuk raakt.

Als aan de grond genageld blijft ze staan, niet in staat te reageren. Ze weet niet eens of ze nog wel ademhaalt.

'Kijk nou niet alsof je tegenover je beul staat, dan raak ik de draad kwijt,' zegt hij. Hij lacht en woelt door zijn haar.

Thomas heeft een mooie lach, al is die nu wat angstig. Ze wil hem overeind trekken, de tijd terugdraaien naar toen ze daarnet in Ines' slaapkamer zat en daar blijven totdat de eerste zonnestralen door de kieren van het verduisteringsgordijn komen.

'... dus wil ik je vragen...'

Emma realiseert zich dat ze slechts flarden hoort van Thomas' goed gekozen woorden, waar hij vast aan heeft zitten schaven in de twee jaar dat ze in haar appartement in de stad hebben gewoond.

Dat maakt het nog erger.

Hij houdt haar een doosje voor, en het is pijnlijk om te zien hoe erg zijn hand trilt. Pas bij de derde poging slaagt hij erin met zijn onhandige vingers het sluitinkje open te maken. Hij zweet en zijn wangen zijn rood.

'Wil je mijn vrouw worden... totdat de dood ons scheidt?'

Dood, altijd die dood.

Er gaat een rilling door haar heen en ze probeert haar zenuwen te kalmeren.

Wat moet ze antwoorden?

De seconden tikken voorbij. Ze weten allebei dat als alles goed zit bedenktijd niet nodig moet zijn. Ze vindt het erg om op Thomas in zijn ongemakkelijke positie op de vloer neer te kijken, maar ze mag haar ogen niet afwenden. Ze moet iets zeggen, anders is ze een vreselijk mens.

‘Hoorde ik daar een ja?’ fluistert hij hoopvol, maar zijn stem breekt. Hij zet een hand tegen zijn heup en trekt een grimas. ‘Hij zit op slot.’

‘Thomas...’ zegt Emma. ‘Ik...’

De pijn in zijn blik als hij overeind komt ontgaat haar niet. Hij trekt de champagne open, vult de glazen en neemt een flinke slok.

‘Proost!’ mompelt hij.

Ze gaan op de grote bank zitten, die harder en ongemakkelijker aanvoelt dan ooit, en ze zoekt naar de juiste formulering.

‘Ik weet niet waar ik moet beginnen,’ zegt ze ten slotte.

‘Wil ik dit wel horen?’ vraagt hij mechanisch. Hij pakt de doos bonbons en begint ervan te eten alsof het zijn laatste maaltijd is. Dan drinkt hij zijn champagneglas leeg.

Emma slikt haar tranen in. ‘Je bent geweldig.’

De tranen rollen over Thomas’ wangen. ‘Maar...?’

‘Er is geen maar,’ antwoordt ze snel, en vanuit haar ooghoek ziet ze haar onaangeroerde glas. Het liefst zou ze de champagne naar binnen willen gieten om haar benauwdheid weg te spoelen, maar dat doet ze niet. ‘Het zit bij mij.’

‘Wat heb ik verkeerd gedaan?’ vraagt hij tussen twee bonbons door. ‘Ik snap het niet.’

‘Niks,’ antwoordt ze. Ze pakt een servet van de salontafel en geeft het aan hem. ‘Ik weet gewoon niet wat ik moet zeggen.’

‘Ik ook niet.’

Er valt een onplezierige stilte in de woonkamer. Maar hoe graag ze ook wil, ze kan haar ogen niet sluiten voor het gevoel dat in haar opkwam toen ze begreep wat er te gebeuren stond. Het aanzoek was als een verrassing gekomen, maar haar eigen tegenzin ook. Ze had nooit erg diep over hun leven samen nagedacht;

het kabbelde rustig voort, en wat haar betreft had het zo mogen doorgaan. Zonder eisen, eenvoudig. Of is dat alleen maar laf? Een uitvlucht?

Thomas houdt haar de doos bonbons voor, er zit er nog één in. ‘Wil jij hem?’

‘Nee, dank je, neem jij hem maar.’

Hij is zo aardig en attent, een ideale schoonzoon. Toch wijs ik hem nu af, denkt ze. Waarom ben ik zo stom?

Er is nu geen weg terug.

‘Ik heb het waarschijnlijk te druk gehad,’ zegt Emma voorzichtig, voordat ze heeft kunnen bedenken wat ze wil zeggen. ‘Na de moorden op die bedelaars was het een gekkenhuis, en ik heb nergens echt over nagedacht. Je weet zelf hoe krankzinnig het allemaal was voordat Gunnar en de anderen werden gepakt. De slepende rechtszaak en al die media-aandacht daarna. Al die talkshows en radioprogramma’s. En jij was er voor mij en voor Ines, als een reddende engel. Daar ben ik je eeuwig dankbaar voor.’

‘Dus je wilde dit vanaf het begin al niet – wil je dat zeggen?’ vraagt hij, en hij snuit zijn neus in het servet.

Thomas heeft haar ontzettend geholpen, en van haar kant is er ook enorme dankbaarheid en liefde.

Maar is hij de ware?

‘Ik denk dat ik een pauze nodig heb, Thomas.’

‘Kun je niet eens antwoord geven op mijn vraag?’ vraagt hij gepikeerd.

Emma schudt haar hoofd. ‘Nee, ik voel me moe en verward, en het is beter als we later verder praten, als ik de tijd heb gehad om dit te verwerken.’

‘Wanneer is “later”?’ Hij maakt met zijn wijs- en middelvingers aanhalingstekens in de lucht.

‘Alsjeblieft, ik heb tijd nodig, kun je me die geven?’

‘Wat betekent het puur praktisch?’ vraagt hij met een moedeloze blik. ‘Wil je dat ik wegga? Nu?’

‘Ja, het lijkt me het beste dat je een tijdje in je eigen huis gaat wonen.’

Thomas’ gezicht verdrinkt in het servet en als ze hem stilletjes hoort huilen, weerstaat Emma de impuls om een hand uit te steken. Zij is de oorzaak van zijn lijden en is dus niet de aangewezen

persoon om hem te troosten. O, was dit maar nooit gebeurd.

Waarom moest hij haar ook een aanzoek doen?

‘Dan ga ik maar,’ zegt Thomas na een paar pijnlijke minuten. Hij staat moeizaam op. ‘Ik ga mijn spullen pakken.’

Eén, twee, drie. Als de zestienjarige Gervase de balkondeur forceert, begint hij te tellen. Dat heeft zijn vader hem geleerd. Vier, vijf, zes. Hij heeft maar een paar minuten de tijd als hij de vreemde villa binnengaat. Niet omdat beveiligers of de politie snel genoeg zijn, maar omdat burens en voorbijgangers kunnen snappen dat er iets mis is als ze binnen een schaduw voorbij zien schieten. In het ergste geval grijpen ze zelf in. Hij beweegt in de richting van wat een badkamerdeur lijkt; hij weet dat mensen daar of in de slaapkamer hun sieraden bewaren.

Het alarm is niet afgegaan. Misschien hebben ze dat niet.

Of ze maken gebruik van een stil alarm.

Zeventien, achttien, negentien.

Het is alsof er iemand in zijn nek staat te hijgen. Hij opent het badkamerkastje en vindt een paar doosjes medicijnen. Die zijn voor hem niet interessant, maar het sieradenkistje onder de wastafel wel. Hij schudt het leeg in een gefrankeerde envelop in zijn rugzak. Zijn blik blijft hangen aan een ring met diamant. Die ziet er duur uit. Hij aarzelt heel even, waarna hij hem in het binnenvak van de rugzak stopt.

Zesendertig, zevenendertig, achtendertig. Hij mag de tel niet kwijtraken.

Als hij iets hoort kraken verstijft hij, en hij spitst zijn oren. Oude huizen leiden hun eigen leven, maar dat klonk toch als het geluid van voetstappen?

Drieënveertig, vierenveertig, vijfenveertig. De seconden vliegen voorbij; hij kan niet meer tijd verdoen. Voorzichtig verlaat hij de badkamer en tot zijn grote schrik ziet hij verderop in de smalle

gang iemand staan. Een donker silhouet.

Is het nu voorbij?

Een dreigende mannenstem zegt iets wat Gervase niet verstaat.

Het doet er niet toe. Er zit maar één gedachte in zijn hoofd, en dat is dat hij het huis uit moet zien te komen. Nu meteen. Hier was hij bang voor geweest, dit had niet mogen gebeuren.

Wat voor vluchtroutes zijn er? Het balkon.

Het probleem is dat de weg erheen geblokkeerd wordt door het donkere silhouet. De stem klinkt steeds bozer en Gervase kan niet goed nadenken. De gevulde envelop zit veilig in zijn rugzak, dus de actie van vanavond hoeft niet helemaal verkeerd af te lopen, maar als hij hier niet weg kan komen...

De tijd staat stil.

Hij stelt zich de teleurgestelde blik van zijn vader voor. De verachting. Dat waardeloze joch kon nog geen simpele villa-inbraak plegen.

Gervase loopt door, ook al rinkelen er alarmbellen. Nooit blijven staan. Nu pas ziet hij dat de persoon tegenover hem iets in zijn hand houdt.

Maar hij moet erlangs.

Het is buigen of barsten.

Emma slaat het glas champagne achterover en blaast de kaarsen uit. Ze overweegt Thomas een ‘sorry’ te sturen, maar doet het niet. Er zijn geen verzachtende woorden.

Ze vindt Thomas geweldig, maar ze kan geen ‘ja’ tegen hem zeggen als het antwoord ‘misschien’ is. Dat zou pas bedrog zijn. Emma vult haar glas, vooral omdat ze niet weet wat ze anders moet doen. Als er nog maar een paar druppels in de fles zitten, staat ze op wankelende benen op. Ze loopt rond en knipt alle lampen op de benedenverdieping uit. Wat is het leeg geworden. Spookachtig. Uitgestorven. Voor het eerst is zij de enige volwassene in deze grote villa in Bromma. Ze loopt snel de trap op naar de slaapkamer en schakelt het alarm op de benedenverdieping in. Dat moet elke nacht, volgens de instructies van Josefin.

Opeens staat Ines in de deuropening.

‘Ik wil naar papa,’ zegt ze slaapdronken als Emma haar weer in bed wil stoppen.

‘Papa moest weg,’ liegt ze.

Hoe vertel je een kind van twee dat je uit elkaar gaat?

Ines begint te snikken. ‘Ik moest nog dag tegen hem zeggen.’

‘Maar je lag al te slapen,’ antwoordt Emma. Ze weet dat ze het kort moet houden, zodat Ines niet klaarwakker wordt en de slaap niet meer zal kunnen vatten. ‘En nu ga je weer naar bed. Het is midden in de nacht.’

Maar Ines blijft staan en kijkt haar verwijtend aan. ‘Ik wil niet.’

‘Moet ik je dragen?’ vraagt Emma.

Het huilen wordt erger. ‘Nee, jij niet. Dat moet papa doen.’

Dat laatste gilt ze. Emma tilt haar wanhopige dochter op en legt haar resoluut in bed. Vervolgens blijft ze met haar hand op Ines' rug zitten, totdat die weer diep ademhaalt. Maar Emma's eigen hart bonst. Misschien meende Ines niet wat ze zei. Misschien bevond ze zich tussen slapen en waken in.

Maar toch voelt Emma zich gekwetst.

Natuurlijk wil ze de belangrijkste persoon in het leven van haar dochter zijn, ook al is ze blij dat Ines ook naar andere volwassenen toe trekt. Thomas kan heel goed met kinderen omgaan. Emma is vaak kritisch over haar functioneren als moeder. Ze heeft haar eigen kind een maand lang in de steek gelaten, nadat ze vijf maanden in coma had gelegen.

Wie doet zoiets?

Niemand.

Maar ze maakt zichzelf wijs dat ze geen keus had.

Emma staat op en vraagt zich af of ze misschien minder geknipt is voor het moederschap dan haar zus, die drie kinderen heeft gekregen en hun alles heeft gegeven. Stel je voor dat Ines Josefin mist, die een tijdlang voor haar heeft gezorgd. Of nog erger: dat ze Hillevi mist, die op haar heeft gepast toen Emma in het ziekenhuis lag. Hoeveel kwaad heeft het Ines gedaan dat ze als baby in de handen van een gestoorde vrouw is gevallen?

Emma schudt het gevoel van onbehagen van zich af en loopt naar de badkamer. Ze kijkt niet op de klok; ze weet zo wel dat het te laat is om nog genoeg energie op te doen voor morgen. De tandpasta is bijna op, maar ze knijpt er met geweld een laatste klodder uit. Als ze klaar is, zet ze de tandenborstel weer in de houder. Er staan er nog maar twee.

Er ontbreekt er één.

Ze kruipt in het lege tweepersoonsbed.

Haar gedachten draaien als in een centrifuge, maar ten slotte dommelt ze in.

Opeens wordt ze met een bonzend hart wakker. Ze heeft geen idee of ze een paar minuten of een paar uur heeft geslapen. Ze ligt alleen in bed. Toch heeft ze het gevoel dat er daarnet iemand in de kamer was.

Ze krijgt kippenvel.

Thomas is vast even naar de wc, denkt ze, en haar gejaagde

hartslag kalmeert. Ze wil zich net omdraaien en verder slapen als ze haar ogen opendoet, ineens klaarwakker.

Thomas heeft zijn boeltje gepakt en is weggegaan.